

Omenescul inundat de lumina și slava divină

Luni, 21 mai 2007

Gili Cârstea

Unii nu văd ce legătură ar putea exista între ceea ce a fost prezentat la Minneapolis de către tinerii Ellet J. Waggoner și Alonzo T. Jones și ultima solie de har, pe care noi o identificăm ca fiind despre caracterul lui Dumnezeu. Ca și dragul nostru pastor cu Operațiunea, ei acceptă bucuroși îndreptățirea prin credință, dar ce treabă are ea cu Dumnezeu și caracterul Lui este peste puterile lor de a pricepe.

Poate că solii din 1888 nu au spus prea multe de la amvonul bisericii din Minneapolis despre felul cum va scrie Duhul Sfânt legea în inimile noastre, cum ne va face părtași de natură divină, dar cine avea ungera autentică și urechi străpunse de Duhul a sesizat imediat unde va duce acest „început” slab: La luminarea pământului cu SLAVA, care este caracterul lui Dumnezeu, legea Sa.

Cu adevărat, aici se deschidea o nouă perspectivă asupra naturii și misiunii lui Hristos, o prezentare „mai proeminentă” a Celui care, deși cu buzele era onorat de toată creștinătatea, pentru cei mai mulți fusese transformat într-o statuie, un „viteaz care nu poate ajuta.” Hristos era văzut acum ca fiind Templul, o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul, venit să descopere oamenilor înaltul privilegiu la care este chemată această familie de o nouă ordine în univers. Ascultați încercarea ei de a familiariza biserica, imediat după acele zile, cu scopul misiunii lui Hristos văzut în lumina prețioasă venită în 1888. Dacă înțelegem felul în care un articol urma drumul de la autor către publicarea lui în revista bisericii, putem spune că următorul pasaj a fost scris sub puternica influență a ceea ce se întâmplase la Minneapolis:

„O, de ar putea oamenii să-și deschidă inimile pentru ca să-L cunoască pe Dumnezeu așa cum este descoperit în Fiul Său! Adevărul ieșea de pe buzele lui Isus, neîntinat de filosofia omenească. Cuvintele Sale erau din cer, ceea ce buzele muritorilor niciodată nu rostiseră, nici urechile muritorilor nu auziseră. Inima Sa era un altar pe care ardea flacăra iubirii infinite. Bunătatea, îndurarea și dragostea erau întronate în pieptul Fiului lui Dumnezeu.

„El Și-a instalat templul în mijlocul taberei noastre, Și-a ridicat cortul Său alături de corturile oamenilor, pentru ca să poată locui în mijlocul lor și să-i familiarizeze cu dragostea și caracterul Său divin. Nimeni nu-L poate iubi și omagia pe Hristos fără să-L servească și să-L onoreze pe Dumnezeul infinit. Cei care au apreciat caracterul și misiunea lui Hristos au fost

umpluți cu respect și venerație, iar în timp ce-L priveau și-au dat seama că priveau la Templul viului Dumnezeu.

„Aprozii au fost trimiși să-L prindă pe Fiul lui Dumnezeu, pentru ca Templul în care locuia Dumnezeu să fie nimic. Dar când aceștia s-au apropiat și au auzit cuvintele înțelepciunii divine rostite de buzele Sale, au fost fascinați, iar puterea și distincția educației Sale le-a umplut așa de mult inimile și mințile încât au uitat scopul pentru care fuseseră trimiși. Hristos S-a descoperit inimilor lor. Divinitatea a strălucit prin omenesc, iar ei au rămas atât de fascinați de învățăturile prezentate de Isus și umpluți cu același gând, încât atunci când s-au întors și au fost întrebați de conducătorii lui Israel: „De ce nu L-ați adus? Ei au răspuns: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta.” Ei văzuseră ceea ce preoții și conducătorii nu vedeau - omenescul inundat de lumina și slava divină.

„Cei care priveau această slavă erau îndemnați să-L iubească pe Isus și pe Tatăl pe care Îl reprezenta. Hristos a înălțat caracterul lui Dumnezeu, atribuindu-I lauda și realizarea întregului scop al misiunii Sale pe pământ – să-i facă pe oameni dreți prin descoperirea lui Dumnezeu.

„În Hristos au fost înfățișate înaintea oamenilor harul părintesc și perfecțiunea fără egal a Tatălui. În rugăciunea Sa chiar înainte de răstignire, El a spus: „Am făcut cunoscut Numele Tău.” „Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat să o fac.” Când scopul misiunii Sale a fost atins - descoperirea lui Dumnezeu în fața lumii - Fiul lui Dumnezeu a anunțat că lucrarea Sa a fost terminată și caracterul Tatălui a fost făcut cunoscut oamenilor" (ST 20 ian 1890).

Sub impresia puternică a luminii nou descoperite, pe care ea o vedea ca îndreptând atenția asupra caracterului lui Dumnezeu, deformat de mii de ani, a scris mai târziu prestigioasa lucrare „Hristos, lumina lumii,” cu celebrul ei paragraf despre templu, la pagina 161.

Deși mult amânată de opoziția noastră, lumina va înflori și își va dovedi eficiența exact în această direcție, descoperind pe Tatăl în Hristos. În El au fost unite două naturi, și astfel s-a deschis drumul pentru frații Săi, dincolo de perdea, acolo unde omul și Dumnezeu se întâlnesc pentru marea împăcare a veacurilor.